

Gang. Ordføreren i Folketinget pointerede meget stærkt, at her gaar Ministeriet hen og tager en saadan Beslutning paa Basis af, at der skal være Udsigt til Krig, foranlediget ved Minister Chamberlains Tale, uden at spørge de danske Gesandter og navnlig Gesandterne i London og St. Petersborg. Hvis man skulde godkende noget saadant, at en Minister et Par Maaneder efter, at Rigsdagen paa Finansloven eller paa Tillægsbevillingsloven ligefrem havde nægtet de paagældende Udgifter eller i alt Fald udsat dem som ikke paatrængende, skulde kunne afholde dem, vilde man etablere det Princip, at naar Rigsdagen om Vinteren havde nægtet en Bevilling, kunde Ministeriet frit tage den om Sommeren. I Conseilspræsident Hørrings Tale i Folketinget kom der ikke noget væsentlig nyt frem som Grund til, at denne Beslutning blev taget, andet end hvad der havde staaet i den kongelige Resolution. Det eneste ny, jeg har bemærket, var, at han sagde, at der var Uroligheder i Vestafrika. Jeg har studeret denne Sag, men er ikke stødt paa Vestafrika. Jeg ved derfor ikke, hvad der var saa farligt i Vestafrika. Man har fremhævet den spansk-amerikanske Krig, som vi alle kende, og vore vestindiske Øers Forhold. Hvis det var benyttet som Grund til at befæste St. Thomæ Havn, kunde jeg forstaa det; men det var ikke St. Thomæ Havn, der skulde befæstes, det var Kjøbenhavns Havn. Men Minister Hørring erkendte, at det, der havde givet Anledning, var Mr. Chamberlains Tale. Der oplystes saa, at nogle Dage efter — jeg tror, det var akkurat Ugen efter — at Mr. Chamberlain havde holdt sin Tale i Birmingham, talte Premierministeren, Lord Salisbury, i Overhuset og tog en væsentlig Afstand fra Mr. Chamberlain og udtalte sig meget beroligende, ligesom ogsaa de engelske Blade fremhævede, at det var en Manøvre, idet den engelske Regering ønskede at opnaa en Bevilling paa 8 Mill. Pd. St. til Flaaden. Derfor skulde der slaas paa Tromme og Folk foruroliges, thi saa vilde Bevillingen gaa glat igennem Parlamentet. Minister Hørring har ikke nogen Grund, hvorfor han ikke har indhentet Erklæringer fra vore Gesandter. Det var „Berlingske Tidende“, som man væsentlig holdt sig til. — Udvalgets Forslag blev vedtaget i Folketinget med 85 St. mod 12, som jeg sagde før, og senere blev Posten udstemt af Tillægsbevillingsloven, og saaledes kom den til Landstinget. Jeg skal saa tilbagekalde i Erindringen, at

da Sagen var for i Landstinget den 27de Mart 1899 ved 1ste Behandling, talte Minister Hørring selvfølgelig om Sagen, og han erklærede, at han ikke vilde stille noget Ændringsforslag. Han vilde ikke bringe denne Post ind paa Tillægsbevillingsloven, saaledes at Landstinget kunde komme til at votere om den. Som en af sine Grunde, og saavidt jeg kan se den vigtigste, hvorfor han ikke gjorde det, fremhævede han Landstingets ejendommelige Forhold til Rigsretten, det, som den ærede Ordfører nys erklærede, ikke havde noget at betyde. Minister Hørring sagde den Gang: Jeg ønsker ikke, at de nugældende Rigsretsdommeres Habilitet skal afificeres; derfor bringer jeg ikke Sagen frem. Landstingets Udvalg optog heller ikke Sagen, og den kom altsaa ikke til at foreligge.

Idet jeg nu henviser til de Bemærkninger, vi — det ærede 2det Medlem for 6te Kreds og jeg — have gjort i Betænkningen, skal jeg dog nærmere belyse de Betragtninger, som den ærede Ordfører baade i Betænkningen og nu i Dag er kommen frem med. Naar den ærede Ordfører siger, at det hele har ingen Ting at betyde for os — vi træffe ikke noget afgørende Skridt — saa har jeg allerede fremhævet, at det, som den ærede Ordfører tillige foreslaar, er, at vi her skulle stemme for, at Rigsdagen frasiger sig sin Ret til at gøre Ansvar gældende. Som en af Grundene dertil anføres, at der foreligger ikke noget om, at Folketinget vil anlægge Rigsretssag, og naar det ikke gør det, kunne vi se bort fra den Ting og sige, at Rigsdagen skal fraskrive sig Ret til at gøre Ansvar gældende. Dertil er at bemærke for det første, at det er ikke alene Folketinget, der kan anlage for Rigsretten, men ogsaa Hans Majestæt Kongen, og dernæst, at Retten til Anklage i Anledning af en saadan Sag er aldeles ikke præskriberet, paa langt nær ikke, og man kan vel endogsaa sige, at det rette Øjeblik til at fatte Beslutning om Krigsretsanklage kommer først, naar Statsregnskabet foreligger, og vedkommende Ting, altsaa Folketinget, skal til at votere om Statsregnskabet. Den ærede Ordfører kan saaledes slet ikke vide, hvorledes Sagen vil stille sig, naar den om kort Tid kommer til at foreligge i Folketinget, og der skal tages Beslutning om Sagen. Det kan han ikke vide noget bestemt om. — Hvad det Forhold, hvori dette Ting staaer til Rigsretten angaar, saa skal jeg dog fremhæve, at netop fordi Landstinget har den Forret at have en